

نشان‌دار شدن ۲ میلیون و ۷۰۰ هزار بیمار خاص و صعب‌العلاج رقم خورد

تداوم حمایت از بیماران خاص و صعب‌العلاج در دولت «وفاق ملی»

بهداشت، درمان و آموزش پزشکی گرفته تا سازمان برنامه و بودجه و بانک مرکزی.

چالش‌های اقتصادی و تأمین پایدار منابع یکی از اصلی‌ترین دغدغه‌های دولت جدید، تضمین «تأمین پایدار منابع مالی» برای این صندوق حمایتی است. بیماری‌های خاص به دلیل ماهیت مزمن و پرهزینه‌ی خود، نیازمند اختصاص بودجه‌های هنگفت و مداوم از منابع عمومی دولت هستند.

با توجه به نوسانات نرخ ارز و تأثیر آن بر قیمت مواد اولیه دارویی و داروهای وارداتی، تخصیص ارز ترجیحی یا نیمایی با نرخ ثابت و قابل پیش‌بینی برای واردات این اقلام حیاتی، امری ضروری است. در گذشته، نوسانات ارزی و مشکلات تخصیص به موقع ارز، منجر به کمبودهای مقطعی و افزایش بار مالی بردوش بیماران شده است.

دولت «وفاق ملی» باید با یک سازوکار مطمئن و شفاف، فرایند تأمین ارز برای دارو و تجهیزات پزشکی بیماران خاص را از سایر بخش‌ها تفکیک کرده و خارج

منظم و مستمر داروهای گران‌قیمت وابسته است، در خط مقدم این چالش اقتصادی-درمانی قرار دارند و هرگونه وقفه‌ای در تأمین دارو یا کاهش پوشش بیمه‌ای، می‌تواند عواقب جبران‌ناپذیری بر کیفیت و طول عمر آن‌ها داشته باشد.

با روی کار آمدن دولت «وفاق ملی»، انتظار می‌رود که سیاست‌های حمایتی موجود، به ویژه «صندوق حمایت از بیماران خاص و صعب‌العلاج» که تحت نظر سازمان بیمه سلامت فعالیت می‌کند، با قدرت و پایداری بیشتری دنبال شود. این صندوق که تعداد قابل توجهی از گروه‌های بیماری را تحت پوشش قرار داده و هدف آن کاهش سهم پرداختی بیمار تا نزدیک به صفر در مراکز دولتی است، نمادی از عزم ملی برای تحقق «عدالت در سلامت» است.

با این حال، تداوم این حمایت‌ها در عمل با موانع ساختاری، اقتصادی و بین‌المللی متعددی روبه‌روست که غلبه بر آن‌ها، نیازمند یک رویکرد جامع، فرا جناحی و مستمر در تمامی دستگاه‌های ذی‌ربط است؛ از وزارت

دولت «وفاق ملی»، با درک عمیق از مسؤولیت اجتماعی و اخلاقی خود در قبال آسیب‌پذیرترین اقشار جامعه، یعنی بیماران خاص، نادر و صعب‌العلاج، تأکید ویژه‌ای بر تداوم و توسعه‌ی چتر حمایتی از این گروه از هموطنان دارد.

این تعهد، صرفاً یک شعار دولتی نیست، بلکه یک ضرورت حیاتی و یک مطالبه‌ی ملی است که از اصل بیست و نهم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، مبنی بر حق بهره‌مندی از خدمات بهداشتی و درمانی، ریشه می‌گیرد.

در شرایطی که هزینه‌های درمان بیماری‌های مزمن و پیچیده، به دلیل قیمت بالای داروهای تخصصی، تجهیزات پزشکی وارداتی و نیاز به مراقبت‌های طولانی‌مدت، به‌طور فزاینده‌ای خارج از توان مالی خانواده‌ها قرار گرفته، نقش دولت به عنوان «حامی اصلی» نظام سلامت، بیش از پیش اهمیت می‌یابد.

بیماران مبتلا به تالاسمی، هموفیلی، ام‌اس، دیالیزی، پیوند اعضا و انواع سرطان‌ها، که زندگی‌شان به مصرف